

Na dertig jaar zonder pieper de deur uit

„Ik wen er wel aan”, zegt gewezen brandweerman Olaf Olsen, „maar toen ze van de week met loeiende sirene uitrukten, stond ik wel in de voordeur”.

CREIL

„Al die jaren ging ik niet zonder pieper de deur uit, vertelt Olsen over zijn dertig jaar bij de brandweer, post Creil. „Het was een automatisme, als ik me omkleedde, vergat ik ’m nooit van de ene broek in de andere te stoppen.” Zelfs als hij vanwege zijn werk als zelfstandig installateur niet bij een eventuele uitruk kon zijn, zat de pieper in zijn broekzak. „Dan stond ik in Amsterdam en dan ging die pieper af.”

Olsen in actie tijdens een recente autobrand in Creil.

Verzadiging

Dat zal nu niet meer gebeuren, want op 1 april nam Olsen afscheid van de brandweer. Niet vanwege zijn leeftijd, want de 52-jarige Creileenaar oogt jonger en is lichamelijk nog heel fit. De volgende generatie brandweerlieden heeft zich echter aangediend. „Voor mij is het

verzadigingspunt wel bereikt. Jongens die jonger zijn dan mijn eigen kinderen, zijn nu brandweerman”, realiseert Olsen zich. Daarnaast speelt de aangescherpte regelgeving een rol. „Het was een afweging. Hoeveel vreugde heb je nog bij die paar uitrukken en hoeveel ergernis bij de rest?,

vroeg ik me af. Als vrijwilliger moet je steeds meer beroeps zijn. Voorheen oefenden we eens per 14 dagen, nu iedere week, terwijl je gemiddeld maar tien uitrukken per jaar meemaakt.”

Dienstbaar

„Het is mooi geweest”, blikt Olsen terug. Toen hem dertig jaar geleden door de bevelvoerder gevraagd werd bij de brandweer te komen, hoefde hij daar niet over na te denken. „Ik heb meteen ‘ja’ gezegd. Mijn motivatie was mensen helpen.” Iedere brandweerman heeft zijn talenten, die van Olsen liggen op het medische vlak. „De kwaliteiten van de mensen worden gebruikt. Er zijn er die meteen klaarstaan om omgewaaide bomen om te zagen of auto’s open te knippen. Ik verleen graag medische assistentie. Mensen

geruststellen, dat vind ik dankbaar werk.”

Daar houdt het wat Olsen betreft niet mee op. Voor zichzelf heeft hij nooit behoefte aan nazorg gehad. „Mijn vrouw zei altijd: ‘Het lijkt wel of je het van je afspoelt’. Ik kwam thuis, stapte onder de douche en praatte er niet meer over. Ook als we ’s nachts moesten uitrukken, kon ik daarna weer gewoon gaan slapen.” Wel wilde hij altijd weten, hoe het de slachtoffers nadien verging. „Als je fysiek contact hebt gehad met slachtoffers, wil je weten hoe het met ze gaat. Ik ging ’s avonds altijd naar de mensen toe om erover te praten. Als er kinderen bij betrokken waren, nodigde ik ze uit om een kijkje te komen nemen in de brandweergarage. Dat wordt altijd gewaardeerd, het helpt ze ook bij het verwerken.”

„Na 30 jaar is het eindelijk klaar.”

eigen foto's

Voorlichting

Voorlichting geven over de brandweer, was ook Olsen's 'ding'. „Laatst ben ik nog samen met twee brandweermannen uit Lemmer naar de school van mijn kleinkind geweest in Lemmer. Dat vinden kinderen prachtig. Ze mogen meerijden in de auto, we laten ze spelen met een straal water en we geven informatie. Het is een ook een stukje preventie.” Zoon Vincent die de redactie tipte over het afscheid van zijn vader, schreef: „Als kind heb ik het altijd superstoer

gevonden dat mijn vader brandweerman was! Dat we mee mochten op de brandweervagen, dat mijn vader op school kwam met de brandweervagen voor een spreekbeurt, dat mijn vader in het winnende team zat van de brandweeredstrijden, dat we mee mochten doen als slachtoffer tijdens een oefening”. Hij besluit: „Een brandweerman als vader hebben is stoer. Nu, een aantal jaren ouder, is het vooral trots wat overblijft!”

Margé Hof